

Locul aripilor

Mihai Eminescu

Strecor degetele mele printre buclele-ți de aur,
Raze cari cad în valuri pe un săn ce n-am văzut,
Căci corsetul ce le-ascunde e o strajă la tezaur,
Iară ochii-ți, gardianii, mă opresc și mă sumut.

Ochii tăi, înșelătorii! A ghici nu-i pot vreodată,
Căci cu două înțelesuri mă atrag și mă resping -
Mă atrag când stau ca gheața cu privirea desesperată,
Mă resping când plin de flăcări eu de sănul tău m-ating.

O, atunci mâna ta-i tare și respinge cu putere
Mâna mea, care profană ar intra în sanctuar
Să se-ascundă-n sănii-ți tineri, pe când eu plin de plăcere
Să uit lumea-n sărutarea-ți și în ochii tăi de jar.

Astăzi însă nu-s ca flama cea profană și avară,
Inima mi-e săntă astăzi, cald și dulce-i pieptul meu,
Azi sunt cast ca rugăciunea și timid ca primăvara,
Azi iubesc a ta ființă cum iubesc pe Dumnezeu.

Tu surâzi cu ne-ncrezare?... Cât de rea ești tu, copilă!
Lasă ca sub gazul roșu eu la sănii-ți să pătrunz,
Să deschei corsetul ista... Tu roșind să râzi gentilă,
Eu s-apăs fruntea-mi arzândă între pieptii albi, rotunzi

Și să strecor a mea mână după gâtu-ți de zăpadă!
Tu roșești... tu nu vrei, Marta?... O, de-ai ști ce cauți eu...
Ai surâde și-al tău umăr ai lăsa ca să se vadă,
Să-ți privesc în ochi cu capul rezemat pe pieptul tău.

Cunjurând c-un braț molatec gâțul tău cel alb ca zarea,
Apăsand fața-ți roșită pe-al meu piept bătând mereu,
Eu cu cealaltă mână pe-ai tăi umeri de ninsoare:
Locul aripilor albe le-aș căta-n delirul meu!

Locul ciunt unde aripa se-nalță albă c-argintul
Când tu înger încă-n ceruri pluteai dulce, fericit,
Locul de-unde-apoi căzură când tu, vizitând pământul
Te-ai uitat... și-n lumea asta ca copilă te-ai trezit.